

N:o 104.

Af Herr P. Larsson i Fohle: Om ändring i 25 § af Kongl. förordningen den 9 Juni 1871, angående fattigvården i riket.

Bland våra kommunala utgifter är fattigvården onekligen en af de mest tryckande, till väsentlig del derföre att bestämmelserna i nuvarande fattigvårdsförordning äro sådana, att de mången gång gifva anledning till långvariga och kostsamma rättegångar kommunerna emellan. Sådana tvister föranledas synnerligen af det stadgande i 25 § i fattigvårdsförordningen, som bestämmer att person, som inflyttar till en kommun icke erhåller hemorts rätt derstädes förr än han under ett helt år derstädes varit eller bort vara mantalsskrifven till följd af inflyttning, utan att hafva behöft eller bekommit fattigvård. Erfarenheten har visat att man på flera ställen af detta stadgande tagit sig anledning att erbjuda, ja nära nog påtvinga fattigvård åt personer eller familjer, från hvilka man af en eller annan anledning velat göra sig fri, utan att något verkligt eller tvingande behof af sådant understöd förefunnits. Sålunda hafva personer eller familjer blifvit återförda till de kommuner, der de förut haft sin hemorts rätt, der de nu vanligen blifvit inhysta i fattighuset och derefter kommit fattigvården vida mer till last än om de fått kvarstanna, der de sjelfva önskat att hafva sin nödtorftiga utkomst och bergning. Vid sådant förhållande kan det med skäl sägas att bestämmelserna i vår fattigvårdsförordning bidraga att öka fattighjonens antal till tunga för kommunerna, i stället för att minska det. För att afhjelpa här ofvan antydd olägenhet skulle det tyckas, som borde hemortsrätten förvärfvas genast vid inflyttning eller mantalsskrifning uti en kommun; men då detta äfven skulle medföra olägenheter, emedan derigenom skulle dels en täflan uppstå kommunerna emellan att få personer, dem man fruktade att i framtiden komma att ligga fattigvården till last, mantalsskrifna i annan kommun, dels skulle

äfven friheten för arbetaren att söka och erhålla arbetsförtjenst, der han anser för sig bäst och lämpligast, möjligen inskränkas genom arbetsgifvarens fruktan för att emottaga och mantalsskrifva medellösa arbetssökande. Rättare torde derföre under nuvarande förhållande vara, att den allt för långa tiden för vinnande af hemorts rätt förkortades från ett år till åtta månader, hvarigenom många tvister och rättegångar med deraf följande kostnader och fattigvårdsutgifter skulle komma att undvikas; hvarför jag härmed vågar föreslå sådan ändring i Kongl. förordningen af den 9 Juni 1871 § 25,

att ordet *ett år* derstädes förändras till *åtta månader*.

Stockholm den 26 Januari 1884.

P. Larsson
från Gotlands län.

N:o 105.

Af Herr P. Larsson i Fohle: Angående tillägg till 13 § af Kongl. förordningen den 22 November 1878 om mått och vikt.

Vid 1881 års riksdag föreslog jag sådan ändring eller tillägg uti Kongl. förordningen af den 22 November 1878, att Riksdagen måtte besluta, »att målkärl för torra varor å 1½ hektoliter må justeras, då de äro förfärdigade i likhet med hvad som för målkärl af 2 och 1 hektoliter är föreskrifvet». Som skäl för detta yrkande anfördes, att uti förutnämnde förordning, § 13, stadgas, »malkärl, afsedda för mätning af torra varor, må, ehvad de äro af trä eller jern eller annan tjenlig metall förfärdigade, justeras på 2 och 1 hektoliter, 50, 20, 10, 5, 2 och 1 liter samt 5 deceliter».

»Då härigenom ett målkärl för torra varor, motsvarande vår gamla tunna eller nuvarande fem kubikmått saknas, hvilket utgjort ett lagom målkärl att på en gång fylla en vanlig spanmålssäck och utgjort en mans börda, hvartill det nya målkärl på 2 hektoliter är för stort och torde